

Iona - comentarii de William Kelly

Introducere Iona

Chiar și cel mai superficial cititor nu se poate să nu vadă că Iona are un loc deosebit între profeți. Nu este nici un altul mai evreu ca el, dar, cu toate acestea, profeția lui se adresează unora dintre așini: oamenilor din Ninive din vremea lui. Și nu ni se spune nimic despre slujirea lui în Israel. Prin chemarea lui Dumnezeu el este pus deoparte pentru cea mai extraordinară misiune și mărturie. Astfel, după cum pe bună dreptate s-a observat, Iona pare a fi deosebit de toți ceilalți profeți din Vechiul Testament după cum, în Noul Testament, pentru urechile multora Iacov poate suna ciudat față de ceilalți apostoli. Poate că fiecare a avut dificultăți și noi știm clar că până și la ni unii slujitori eminenți ai Domnului, acele dificultăți au condus la raționamente care și-au permis implicit să afecteze încrederea pe care credinciosul se cuvine să o aibă într-o scriere inspirată, raționamente care la ei sunt convinși că au fost mari greșeli. Oricum, acesta rămâne un fapt binecunoscut. Până și un om renumit pentru minunata lucrare a lui Dumnezeu, cum a fost Luther, a arătat un dispreț necuvenit față de epistola lui Iacov. Nu este necesar să mai aducem nici un argument pentru a dovedi că el nu avea măcar un motiv întemeiat și că necredința lui nu prea se poate justifica și că acea greșală a făcut un rău pe măsura renumelui său deoarece influența cuvintelor unui lider care se rătăcește este cu atât mai periculoasă. De atunci partida lutherană din Germania a manifestat dintotdeauna cea mai puternică înclinație de a-și permite să manipuleze în voie cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce probabil că se face în alt duh decât Cel care se cuvine. Cine oare se mai poate mira că, de la reformă încoace, aceasta a devenit o deprindere care a evoluat ducând la formele raționalismului din zilele noastre, mai mult sau mai puțin accentuate? Oamenii care propagă acestea nu reflectă deloc și nu pot simpatiza nici un pic cu credința divină, dar, cu toate acestea, sunt dispuși să-l citeze pe Luther ca aprobând anticipat duhul lor sceptic față de cuvântul lui Dumnezeu.

Adevărul este că valoarea ambelor cărți, atât a celei a lui Iacov cât și a celei a lui Iona se datorează, după cum am văzut, tocmai caracterului lor deosebit. Dacă omul este îngust, Dumnezeu nu este așa, iar, pentru noi, înțelepciunea înseamnă a fi scoși din micimea noastră și aduși în sfera largă a gândurilor lui Dumnezeu. Prin urmare vom descoperi că, departe de a minimiza harul, epistola lui Iacov nu poate fi înțeleasă decât de cineva care a înțeles harul lui Dumnezeu și rămâne în el. Iacov este singurul apostol care folosește expresia „legea desăvârșită a libertății” (1.25), care presupune nu legea ci harul. De aceea, numai înțelegerea slabă a harului i-a făcut pe oameni să-și imagineze că epistola lui Iacov prezintă un fel de sperietoare legalistă. Dacă ei ar fi citit având libertatea harului atunci ar fi văzut adevărata putere a Duhului lui Dumnezeu care îl face pe creștin să înțeleagă libertatea lui.

Cam în același fel mi se pare că și Iona, cu toate că el personal era foarte evreu ca sentimente, a fost totuși folosit de Dumnezeu ca o mărturie finală dată de Dumnezeu în Vechiul Testament către națiuni. Ninive era pe atunci capitala regatului Asiriei, o mare putere în lume înainte ca Babilonul să fi început să aspire la a deveni imperiul suprem și înainte ca el să dobândească acea poziție. Babilonul era una din cele mai vechi cetăți, existând probabil înainte de Ninive, dar nu i s-a permis să câștige supremația înainte ca Israel să fi fost încercat pe deplin și să se fi arătat și falimentul lui Iuda și al casei lui David. Iona a fost unul dintre primii profeți. El a trăit în zilele lui Ieroboam al II-lea. Cred că speculațiile moderne l-au plasat probabil cu o sută de ani mai târziu, dar aceasta nu are prea multă importanță. Important este sensul profeției. Mai este încă un aspect deosebit care merită să fie remarcat la Iona, și anume că această carte diferă de ceilalți profeți mici prin aceea că, în cea mai mare parte, ea este profeție prin fapte și mai puțin prin cuvinte. Întreaga istorie a lui Iona este un semn. Prezintă importanță nu atât ce a spus cât ce a făcut și căile lui Dumnezeu cu el, ceea ce mă voi strădui să vă prezint.

Noul Testament indică unele părți importante din această profeție și cred că vom descoperi că ne dă cheia pentru a înțelege sensul ei. Însușii Domnul nostru se referă la Iona, mai ales în ceea ce se poate spune că a atras necredința multor teologi. Cunoaștem bine că aceia care sunt familiarizați cu raționamentele obișnuite în lumea religioasă au întâmpinat mari dificultăți în faptele prezentate de cartea Iona. Adevărul este că, ca și în alte părți, ei se poticnesc de ceea ce susține profeția, de dificultățile pe care le prezintă un miracol. Dar eu gândesc că un miracol, deși este, fără-ndoială, o exercitare a puterii divine și ceva care iese complet din cadrul experiențelor obișnuite ale oamenilor, este o intervenție vrednică de Dumnezeu într-o lume căzută. Miracolul este o pecete a adevărului pusă de un Dumnezeu plin de îndurare, care nu lasă ca fapta căzută și lumea pierdută să fie distrusă complet. Deci, în loc să privească miracolele ca fiind dificultăți, oricine cunoaște ce este Dumnezeu se poate aștepta ca El să facă miracole într-o lume ca aceasta. Nu vreau să spun să le facă în mod arbitrar sau în momentele în care ne-ar conveni nouă, pentru că deși există răspunsuri la rugăciuni și lucrări ale lui Dumnezeu potrivit rugăciunilor, consider că nu trebuie confundate miracolele cu răspunsurile la rugăciune, chiar dacă acestea sunt deosebit de scumpe nouă. Pentru că un răspuns la rugăciune nu este mai de neînțeles decât ar fi ca o cerere fierbinte adresată unui om să te facă să te gândești la o intervenție cu totul deosebită. Cum poate fi pentru Dumnezeu o dificultate să asculte strigătul copiilor Săi? S-au cufundat oare oamenii botezați într-un epicurianism degradant? Este cu adevărat o enormitate să excluzi orice intervenție în har a lui Dumnezeu în viața de zi cu zi și nu există vreo dovadă mai puternică despre ce a ajuns să fie omul în creștinătate decât această concepție că răspunsurile speciale la rugăciune sunt ireconciliabile cu legile generale pe care Dumnezeu le-a făcut să guverneze universul și omenirea. Fără-ndoială, există principii generale pentru tot ce este în univers și pentru căile morale ale lui Dumnezeu cu oamenii și pentru cum îi tratează El pe copiii Săi. Dar niciodată nu trebuie să excludem că El personal, ca Dumnezeu, chiar când nu este un miracol, știe cum să facă pentru ca sufletele care se încred în El să simtă că grija Lui față de ei este o realitate.

În cazul de față avem o autoritate care cântărește mai mult decât toate dificultățile pe care le poate strânge necredința deoarece este clar că Domnul Isus scoate în evidență aspectul care prezintă cel mai mare grad de dificultate și, cu atotputernicia Lui, pune pe el pecetea adevărului. Nu puteți primi cuvintele Domnului Isus împotriva tuturor oamenilor din toate timpurile? Ce credincios ar oscila între a avea încredere în Omul al doilea și cel dintâi? Domnul Isus S-a referit la faptul că Iona a fost înghițit de peștele cel mare sau cum vreți să numiți acea creatură și eu nu voi intra în dispută cu naturalistii dacă a fost un rechin, un cașalot sau altceva. Aceasta nu prezintă prea multă importanță. Îi vom lăsa pe acești oameni de știință să se ocupe de asemenea detalii, dar faptul în sine este că un pește mare l-a înghițit și apoi l-a dat afară în viață și aceasta este important să afirmăm. Numai pe aceasta este nevoie să ne bazăm: pe realitatea literală a faptului afirmat. Nu este necesar să ne imaginăm că un pește a fost creat în mod special pentru aceasta. Sunt destul de mulți pești capabili să înghiță un om, sau, cel puțin așa a fost atunci. Și dacă atunci a fost unul aceasta este suficient. Dar acest fapt nu numai că este afirmat în Vechiul

Testament, ci este reafirmat și aplicat în Noul Testament de Însuși Domnul nostru. Orice om care dispută aceasta va trebui să dea socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Revenind la profeția noastră, citim: „Și cuvântul lui Yahve a fost către Iona, fiul lui Amitai, zicând: «Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; pentru că răutatea lor s-a suit înaintea Mea». Dar Iona s-a ridicat ca să fugă la Tarsis, departe de fața Domnului; și a coborât la lafo și a găsit o corabie care mergea la Tarsis; și a plătit costul călătoriei și a coborât în ea ca să meargă cu ei la Tarsis, departe de fața lui Yahve”. În Iona vedem încăpățânarea omului. Yahve îi spusese să se ducă spre este, iar el s-a grăbit să meargă spre vest, adică exact în direcția opusă celei indicate prin porunca divină. Unora li s-ar putea părea ceva de neînțeles la un profet și aceasta le-ar părea să pună sub semnul întrebării întreaga carte, dar trebuie să învățăm că nici într-un profet carnea nu se arată a fi mai bună decât în noi. Adevărata diferență dintre oameni ne constă în ceea ce la unul carnea este mai bună decât la altul ci că unii au învățat să nu se încreadă deloc în sine înșiși și, prin credință, să trăiască o altă viață decât cea normală în carne. De aceea, credinciosul trăiește pentru Dumnezeu numai atunci când umblă în dependență de El, iar atunci când el încetează să umble astfel nu trebuie să ne mirăm de ceea ce spune sau face. Cazul lui Iona prezintă aici o mărturie izbitoare în acest sens. I s-a spus să meargă la Ninive, dar el „s-a ridicat ca să fugă la Tarsis, departe de fața Domnului; și a coborât la lafo” – adică la portul din vecinătatea Palestinei, la Mediterana, pentru a merge spre vest.

„Și a găsit o corabie care mergea la Tarsis; și a plătit costul călătoriei și a coborât în ea ca să meargă cu ei la Tarsis, departe de fața lui Yahve. Dar Yahve a trimis un vânt tare pe mare și a fost o furtună puternică pe mare și corabia era amenințată să fie sfărâmată. Atunci corăbierii s-au înspăimântat și au strigat fiecare către dumnezeul lui și au aruncat în mare încărcătura care era în corabie, ca să fie ușurată de ea. Iar Iona coborâse în partea de jos a corăbiei și se culcase și dormea adânc”. Nu există nici un dubiu că în acel om evlavios erau sentimente puternice (chiar dacă nejustificabile) care îi dădeau un impuls contrar, cu toate că el era profet. Care era motivația lui? Gândim că era un singur motiv, dar foarte puternic: Ioana se temea că Dumnezeu avea să se arate prea bun! Se temea că, dacă Ninive se pocăia, El avea să arate îndurare față de cetate. Se temea că el ca profet avea să fie discreditat. El a ales ca ei să nu audă amenințarea lui Dumnezeu că urma să nimicească Ninive din cauza răutății lor pentru ca nu cumva ei să se smerească la predicarea lui și judecata să nu mai fie executată și astfel Iona să nu mai fie onorat. Cât de egoistă și de nenorocită este chiar în inima unui profet dacă el nu umblă prin credință! Iona nu a umblat prin credință ci a permis eului să îl conducă. Nu vorbesc despre ceea ce a simțit Iona ca om, ci despre gelozia pe care i-a stârnit-o slujba ce îi fusese încredințată. El nu putea suferi ca acea slujbă a lui să fie măcar pentru un moment periclitată. Cu mult mai bine este să te încrezi în Domnul!

Acum nu mai este nevoie să spun că avem înaintea noastră contrastul binecuvântat dintre Iona și Acela care este mai mare ca el, care a găsit totuși de cuviință să compare slujba Lui cu aceea a slujitorului Său. Cu greu am putea găsi o mai clară dovadă de smerenie. Isus a fost perfect în toate și cel mai mult în aceea că, știind toate lucrurile de la început până la sfârșit, El S-a coborât în lumea unde a fost respins la fiecare pas, nu numai când a fost un prunc și a fost dus în Egipt, ci pe tot parcursul vieții celei mai desăvârșite, care totuși a fost rânduită să se desfășoare în anonim și apoi și în cursul slujirii care a atras din ce în ce mai multă ură din partea oamenilor. Nici a fi vorbit de rău nu este atât de neplăcut pentru duhul cel mândru al omului ca a nu fi băgat deloc în seamă. Dar, cu toate acestea, cea mai mare parte a vieții lui Isus s-a desfășurat în anonim. Din primii ani ai vieții lui Isus avem consemnat un singur eveniment înainte ca El să fi ieșit pentru lucrarea cuvântului lui Dumnezeu și a evangheliei împărăției. El a locuit la Nazaret, orașul din Galileea proverbial pentru sărăcie și atât de disprețuit încât până și un galileean evlavios s-a mirat că ar putea ieși ceva bun din Nazaret. Așa era Isus, dar nu numai atât, ci când a dat mărturie publică despre lucrurile divine El a avut de întâmpinat opoziție chiar dacă la început a avut o primire care i-ar fi satisfăcut pe cei mai mulți oameni, chiar slujitori ai lui Dumnezeu. Dar El, Fiul, persoana divină care a găsit de cuviință să slujească în această lume, a văzut ce se ascundea dincolo de ceea ce altora le-ar fi părut plăcut atunci când mulțimile uimite erau atrase și așteptau să audă cuvintele de har de pe buzele Lui. Cât de curând a venit norul cel întunecat! Pentru că în aceeași zi în care oamenii au auzit cuvinte cum nu mai auziseră niciodată urechile vreunui om, nenorociți în orbirea lor nu au putut suferi harul lui Dumnezeu și, dacă ar fi fost să fie lăsați să facă ce voiau, L-ar fi aruncat în prăpastia de la marginea cetății lor. Așa era omul, și așa este și acum. Cum tot ce era frumos s-a arătat a fi doar ca un nor de dimineată și ca roua din zori. Dar vedem că Isus a primit să facă lucrarea cunoscând de la început caracterul ei, mersul și rezultatele ei, cunoscând perfect că, cu cât prezenta mai mult harul divin, cu atât mai hotărâtă avea să fie respingerea Lui de către oameni.

Dumnezeu se poartă cu foarte multă grijă față de noi în această privință și trimite negreșit ceva care să încurajeze inima lucrătorului pentru a-L lăuda pe El și numai dacă există credință care poate suferi pune asupra lui o povară mai grea. Dar Domnul Isus nu a fost cruțat de nici o povară. Și dacă a fost așa în viața Lui, ce să mai spunem de moartea Lui? Acolo s-a pus cu adevărat o problemă și mai profundă, asupra căreia nu vom zăbovi acum, ci vom aminti numai la principiul important al contrastului față de purtarea lui Iona, care a mers exact în sensul contrar misiunii specifice pe care i-o încredințase Domnul.

O altă caracteristică clară a lui Iona erau sentimentele lui evrești: el era foarte naționalist. Nu putea suferi ca să fie cel mai mic aparent eșec al cuvântului rostit de el ca profet în mijlocul națiunilor. Ar fi preferat mai curând ca orice om dintre națiuni să meargă la pierzare decât ca vreun cuvânt al lui să nu se împlinească. Minunile nu au fost suficiente ca lecții pentru a-l învăța cum gândește și cum simte Dumnezeu. Am vorbit deja despre Isus, dar nu este neapărat necesar să ne ridicăm chiar până la Domnul gloriei. În unele privințe, lucrarea Duhului lui Dumnezeu în apostolul Pavel pot di lecții pentru noi deoarece el a fost un om în carne și sânge, cu aceleași porniri ca și noi. Cine oare a suferit ca el pentru evanghelie? Cine oare, cu o iubire atât de arzătoare față de Israel, s-a consumat în lucrări neobosite printre națiuni – lucrări atât de puțin apreciate atunci încât chiar și printre cei dintre națiuni care au crezut el a avut dese ocazii să vadă ce înseamnă a fi iubit mai puțin atunci când iubești mai mult?

Pe de altă parte, Isus nu avea păcat. Cu toate că era deplin om, orice gând, sentiment și mișcare a inimii la Isus era sfântă: nu numai că în umblarea Lui nu s-a văzut nici o greșeală, ci în firea Lui nu a fost nici o pată. Indiferent ce ar gândi sau ar visa oamenii, El era pur atât din punct de vedere omenesc cât și divin, și aceasta ne poate arăta cât de important este să ținem cu tărie ceea ce oamenii numesc ortodoxie cu privire la persoana Lui. Nu voi ceda în fața nimănui din gelozie pentru El și voi susține cu loialitate esența credinței aleșilor lui Dumnezeu pentru ca să mărturisim puritatea imaculată a firii Sale omenești la în aceeași măsură ca realitatea faptului că El a îmbrăcat firea omenească. Cu siguranță El a avut firea omenească a mamei sale, dar nu a îmbrăcat firea omenească în acea stare în care era mama Lui, ci a primit un

trup pregătit pentru El de Duhul Sfânt, care a exclus orice rău care ar fi fost transmis în mod obișnuit. La mama Lui, firea omenească era marcată de păcat: ea era căzută, după cum erau toți ceilalți născuți natural ca descendenți din Adam. La El nu era așa. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că, pentru a nu fi așa, El a fost conceput nu în mod natural, deoarece o asemenea concepție ar fi perpetuat firea stricăță și l-ar fi legat pe Isus de cădere, ci, prin puterea Duhului Sfânt, El s-a născut din femeie fără a avea un tată care să fie om. Prin urmare, după cum Fiul este, în mod necesar, la fel de pur ca și Tatăl în natura Lui divină, la fel de pur este și în firea omenească pe care a primit-o de la mama Lui și atât firea divină cât și cea omenească sunt întrunite de atunci pentru totdeauna în aceeași persoană: Cuvântul devenit carne.

Astfel, aici avem ocazia de a observa faptul că Isus este modelul pentru unirea omului cu Dumnezeu: Dumnezeu și om în aceeași persoană. O greșeală des întâlnită este aceea de a vorbi despre unirea cu Dumnezeu în cazul nostru, al copiilor Săi. Scriptura nu folosește un limbaj de acest fel, aceasta este o eroare a teologiei. Creștinul nu are niciodată unirea cu Dumnezeu, care este reală numai în Întrupare. Se spune că suntem una cu Hristos, „un singur Duh cu Domnul”, „un singur trup”, una după cum sunt Tatăl și Fiul, dar acestea sunt adevăruri complet diferite. Unitatea presupune identificare de relație, ceea ce este valabil pentru noi ca membre ale trupului Capului nostru înălțat în cer, dar nu se poate spune că suntem una cu Dumnezeu deoarece aceasta ar însemna a confunda creatura cu Creatorul și a insinua un fel de absorbție în divinitate de genul celei despre care spune budismul, ceea ce este contrar adevărului și chiar rațiunii. Această expresie duce la o mare încurcătură, și nu numai că nu are nimic care să indice că ar fi prin Duhul, ci un asemenea gând este exclus cu toată grijă în orice text din cuvântul divin.

Și aici s-ar putea să prezinte interes ca, în câteva cuvinte, să explicăm cum suntem noi făcuți părtași naturii divine, așa cum spune Petru la începutul celei de-a doua epistole (2 Petru 1.4). Aceasta nu pare a fi același lucru ca și a fi una cu Hristos, ceea ce, în Scriptură, se întemeiază întotdeauna pe faptul că Duhul lui Dumnezeu ne face să fim un singur Duh cu Domnul după ce El a înviat dintre morți. Când era pe pământ, Hristos S-a comparat cu un bob de grâu care era singur, și, dacă murea, urma să aducă multă roadă. Cu toate că Fiul lui Dumnezeu era întotdeauna viața celor credincioși, El promite mai mult, indicând astfel că unitatea este altceva. Sunt lucruri care nu trebuie confundate niciodată. Ambele sunt valabile pentru creștini, dar unitatea în sensul deplin al cuvântului nu se putea realiza înainte ca Hristos să fi murit pentru a înlătura păcatele noastre dinaintea lui Dumnezeu, pentru ca însăși firea noastră să fie judecată astfel încât să putem avea o poziție complet nouă și o relație nouă, fiind, prin Duhul, una cu Hristos Cel glorificat în cer. Aceasta consider că este învățătura Scripturii. Alături de aceasta, este de observat că singurul care prezintă în Noul Testament, în mod dogmatic, învățătura despre trupul lui Hristos este apostolul Pavel. Unitatea spirituală este menționată în capitolul șaptesprezece al Evangheliei după Ioan, dar aceasta nu este exact același lucru ca a fi una cu Hristos conform cu imaginea capului și trupului, care este imaginea simbolică a unității în Scriptură. Numai prin apostolul Pavel ne prezintă Duhul trupul cu capul și aceasta este, potrivit gândului lui Dumnezeu, ceea ce reprezintă unitatea noastră cu Hristos.

A fi una sau a avea viața în el nu este același lucru. Acest fapt este ilustrat în mod clar de exemplul binecunoscut al lui Abel și Cain. Ei aveau aceeași viață ca Adam, dar ei nu erau una cu Adam, cum era Eva. Numai ea era una cu Adam. Ei aveau viața lui în aceeași măsură ca mama lor. Astfel, cele două lucruri nu sunt niciodată același și nu se întrunesc în mod necesar în aceeași persoană. A fi una este cea mai apropiată relație posibilă, care se poate să fie sau să nu fie însoțită de a avea viața.

Creștinul le are pe ambele. Modelul pentru unitate sau ilustrația scripturală este aceea a capului și trupului, care este exprimată în modul cel mai admirabil prin modul în care capul conduce toate mișcările trupului. La un om sănătos cu mintea și cu trupul piciorul nu face nici o mișcare care să nu fie comandată de cap. Așa este modelul spiritual: Duhul lui Dumnezeu însuflețește adunarea, trupul lui Hristos. Duhul Sfânt este Cel care realizează legătura dintre membrele de pe pământ ale trupului și Hristos din cer. În final, când vom fi înălțați la cer, ea va fi reprezentată printr-o altă imagine simbolică la fel de sugestivă, deși ea se aplică în mod anticipat și cât timp suntem pe pământ. Astfel, în Apocalipsa 19 citim că a venit nunta Mielului. Aceasta are loc în cer după luarea sfinților și înainte de a Se arăta Hristos. Scriptura evită să spună despre nuntă înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să se fi împlinit în adunarea Lui, astfel încât cei care sunt botezați de Duhul într-un singur trup pot fi luați în cer de Hristos cu toții împreună. Între cele două venituri ale lui Hristos aceștia au aceeași poziție. Iar cei dinaintea de venirea lui Hristos, care erau fii ai lui Dumnezeu, sigur că aveau viața în El și erau părtași ai naturii divine. Așa sunt acum creștinii și așa vor fi sfinții atunci când împărăția milenară va fi instaurată înaintea ochilor tuturor. Dar a fi una cu Hristos, membre ale trupului Său, este o relație valabilă acum, când El este în cer ca om glorificat, iar Duhul este trimis pe pământ pentru a-i boteza într-un singur trup pe pământ. S-a constituit un singur trup, care continuă să existe cât timp biserica rămâne pe pământ. Nunta Mielului (bineînțeles ca imagine a bucuriei unității și bucuriei depline) va avea loc atunci când biserica va fi completă și nu înainte de aceea, indiferent care este cuvântul inspirat de speranță până la acel moment.

În ceea ce privește dificultățile pe care le au unii, fie cu privire la aceea că Hristos ar fi fost părtaș firii noastre așa cum este acum, fie că noi suntem părtași cu El așa cum este El în cer, consider că ambele afirmații sunt adevărate, dar ele nu sunt același adevăr. Hristos a fost părtaș firii noastre omenești, dar nu exact în starea în care suntem noi. Am explicat deja aceasta deoarece este un aspect esențial atât pentru evanghelie cât și cu privire la Hristosul lui Dumnezeu. Cel care neagă aceasta neagă persoana lui Hristos și trece cu vederea importanța lucrării Duhului Sfânt. Aceasta este pata fatală a irvingismului: un rău mult mai mare decât nebulia vorbirii în limbi sau pretenția de a profeti sau îngâmfarea de a putea restaura biserica și slujbele în biserică sau chiar decât spiritul iudaizant. Aceasta anulează complet lucrarea Duhului Sfânt care este recunoscută în cele mai obișnuite crezuri ale catolicilor și protestanților. Toate acestea mărturisesc adevărul deoarece susțin că, în această privință, și catolicii și protestanții sunt sănătoși, iar irvingiții nu sunt, cu toate că, în alte privințe, ei spun multe alte lucruri care sunt destul de adevărate. Răposatul domn Irving a înțeles și a învățat adevăruri care au fost neglijate, dar, cu toate acestea, consider că este fundamental nesănătos faptul că ei consideră că Hristos avea o fire căzută și capabilă să păcătuiască deoarece era marcată de cădere, înlăturând astfel obiectul și rodul lucrării concepției miraculoase prin puterea Duhului Sfânt.

Deci, a fi părtaș naturii divine este un lucru, iar darul Duhului Sfânt este altceva. Și noi le avem acum pe ambele. Primul îl avem acum în calitate de credincioși, și acest fapt a fost, în mare parte, valabil pentru toți credincioșii de la început. Dar, în afară de aceasta, există privilegiul special al unității cu Hristos prin Duhul Sfânt trimis din cer. Este clar că aceasta nu putea fi înainte ca Duhul Sfânt să-i fi botezat pe ucenicii lui Hristos într-un singur trup, după cum nici Duhul Sfânt nu putea fi dat pentru a produce această unitate înainte ca Isus, prin sângele Său, să fi înlăturat păcatele noastre și să fie glorificat la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 1, Ioan 1, 7). Cei care trebuiau să fie mântuiți erau în tot felul de necurății și trebuia să fie spălați de păcatele lor pentru a fi îndreptățiți și așezați în acea poziție apropiată și în acea relație ca un „om nou”. Estera a fost chemată într-o poziție înaltă, dar, potrivit cu ceea ce se cuvine unui mare împărat, trebuie multe pregătiri pentru a împlini aceasta. Sigur că este prezentată o relație naturală, dar aceasta este un simbol al unei relații spirituale, iar ceea ce este

natural poate fi folosit ca mijloc pentru a ilustra gândurile lui Dumnezeu. Nu se potrivește cu căile și cu sfințenia lui Dumnezeu ca o persoană să fie scoasă din situația ei și ridicată într-o poziție minunată de unitate cu Hristos înainte de a fi deplin împlinită răscumpărarea, înainte de a fi desființată complet starea noastră veche dinaintea lui Dumnezeu și înainte ca să fim aduși într-o stare nouă în Hristos. Așa este ordinea Scripturii.

Dar mai urmează alte lucruri. Deși avem deja Duhul Sfânt și firea ca nouă, gloria lui Hristos cere și ca noi să fim schimbați. Adică noi, creștinii, care avem firea omenească, dar aceasta în starea căzută, trebuie să fim schimbați la venirea din nou a lui Hristos. Hristos avea firea omenească însă nu în starea căzută. Numai la El era desăvârșită umanitatea, sfântă, fără nici un defect, fără pată și curată potrivit cu voia lui Dumnezeu. Nu numai că nu era o fire căzută, ci era una potrivită pentru a fi un templu al lui Dumnezeu fără a aduce sânge, ceea ce este cu mult mai mult decât s-ar putea spune despre inocența autentică a lui Adam. Când a ieșit din mâna lui Dumnezeu, Adam, bun cu era el, nu se poate spune că era sfânt. Era absența oricărui rău. Dumnezeu l-a făcut drept pe om, dar el a umblat după tot felul de invenții. La Adam era inocență fără nici o pată. Dar sfințenia și dreptatea sunt mai mult decât făptura creată bună și inocentă. Sfințenia presupune puterea intrinsecă de a respinge răul și de a te separa pentru Dumnezeu, iar dreptatea înseamnă consecvența în relația în care ai fost așezat. Nici una din aceste calități nu le-a avut Adam, dar ambele le are Isus chiar în firea Lui omenească. „Sfântul care se va naște din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu“. El era Sfântul lui Dumnezeu, „Isus Hristos cel drept“. El era într-adevăr singurul despre care se poate spune că a fost sfânt în firea Lui omenească, din vreme ce este clar că la umanitatea Lui se referă expresia „Sfântul care se va naște“. Firea divină nu s-a născut din fecioară și nu era necesar ca aceea să fie numită sfântă. Este extrem de important să cunoaștem caracterul umanității Sale, iar Scriptura este cât se poate de explicită în această privință. Firea Lui omenească a fost sfântă de la început, cu toate că el s-a născut dintr-o rasă căzută.

Toate celelalte adevăruri sunt în acord cu acesta. Dacă firea omenească a lui Hristos ar fi fost marcată de cădere, atunci cum ar fi putut El să fie jertfa preasfântă pentru păcătoși? Nu există nimic altceva în afară de jertfa de mulțumire și de cea pentru păcat față de care să se arate atâta scrupulozitate. Acestea două sunt imagini simbolice remarcabile ale lui Hristos, deși opuse, una simbolizând viața Lui, cealaltă moartea Lui.

Dar în final vom avea mult mai mult în putere și glorie. Când va veni Hristos, firea noastră omenească va fi părtășe victoriei Omului al doilea, a ultimului Adam, după cum acum este părtășe slăbiciunii și ruinei omului dintâi. Atunci va fi cu adevărat timpul când firea omenească va fi înălțată în rang, adică va fi scoasă din toate consecințele căderii omului dintâi și așezată în toată puterea și incoruptibilitatea gloriei Omului al doilea, așa cum este El acum în prezența lui Dumnezeu. Niciodată nu vom fi făcuți Dumnezeu: aceasta nu se poate și nu trebuie. Este imposibil ca o creatură să treacă dincolo de limitele care o fac să se deosebească de Creatorul ei. Și nu numai atât, ci făptura reînnoită va urî un asemenea gând. Indiferent care va fi binecuvântarea și gloria bisericii, ea nu își va uita niciodată îndatoririle ei în calitate de creatură a lui Dumnezeu și respectul care se cuvine să îl aibă față de El. De aceea, cel care îl cunoaște pe Dumnezeu nu va dori niciodată ca El să fie mai puțin Dumnezeu decât este și nu și-ar putea permite să aibă gândul nebun care este atât de apreciat de budism și de alte filozofii care sunt acum la modă ca și în trecut, atât în vest cât și în est, visând în final absorția în divinitate. Este un gând complet fals și lipsit de respect. Cuvântul lui Dumnezeu exclude complet orice gând care s-ar apropia de aceasta. În cer, smerenia celor pe care harul suveran al lui Dumnezeu i-a făcut părtășii firii divine va fi mai mare decât acum, când suntem pe pământ. Firea omenească sub păcat este egoistă și mândră. Umanitatea căzută în păcat urmărește interesele ei și gloria ei, dar firea cea nouă, a cărei perfecțiune se arată în Hristos (adică viața care i-a fost dată credinciosului, ceea ce primim în Hristos chiar acum, și căreia în final credinciosul i se va conforma în totul) va împlini perfect și fără nici o piedică ceea ce suntem acum în Hristos Isus, Domnul nostru.

Revenind din digresiunea noastră lungă, v-aș atrage atenția asupra faptului că Iona îi reprezintă în mod fidel pe evrei prin modul în care nu dorește ca Dumnezeu să arate îndurare față de națiuni. Această îngustime nepotrivită și acest eșec în a da o mărturie bună despre Dumnezeul cel adevărat este departe de a fi un canal care prin care să fie transmise binecuvântări către națiuni și aduce un blestem asupra lor. Așa este acum cu evreii și aceasta se va verifica și la sfârșitul veacului. Liderii actualului curent raționalist și-au extras de la evrei o bună parte din obiecțiunile lor. Nenorocitul Spinoza din Amsterdam, teologul panteist din secolul al șaptesprezecelea, este de fapt patriarhul multor filozofii care domină lumea de atunci până în prezent. Și va fi și mai rău. Sigur că acestea nu au început cu el și a pornit de la necredincioșii păgâni, dar a căpătat și mai multă îndrăzneală în urma apostaziei iudeilor și creștinilor. Nu am nici un dubiu că dinții de dragon pe care ei îi seamănă acum din belșug în creștinătate vor produce o recoltă bogată de oameni dedați nelegiurii.

Aici este totuși ceva complet diferit: vedem un om evlavios cu toate că are multe defecte. Cu toate acestea, infidelitatea lui face ca Yahve să aducă o furtună asupra corăbiei și eroarea lui i-a adus într-un mare pericol pe marinarii care nu știau nimic și nici nu se gândeau la problema pe care o avea Dumnezeu cu slujitorul Său, nici la motivul profund care a dus la o asemenea controversă. Dar Iona cunoștea în ce consta problema, chiar dacă nu a avut curajul de a o privi în față, așa cum niciodată nu privesc realitatea în față cei care au o conștiință rea. Și aceasta a arătat el față de stăpânul corăbiei când acesta l-a trezit din somn cu strigătul: „Ce faci tu, adormitul? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău; poate că Dumnezeu își va aminti de noi și nu vom pieri!“ Nici chiar atunci el nu dezvăluie secretul. „Și au zis unul către altul: «Veniți și să aruncăm sorți, ca să știm din cauza cui a venit asupra noastră nenorocirea aceasta!»“ Când oamenilor le este rușine dar voința lor este încă activă și nejudcată este nevoie de măsuri disciplinare serioase pentru a-i aduce din nou pe calea dreaptă. Astfel, Iona a tăcut cât timp a putut deși știa bine cine era vinovatul. „Și au aruncat sorți și sorțul a căzut pe Iona. Atunci ei i-au zis: «Spune-ne, te rugăm, din cauza cui a venit asupra noastră nenorocirea aceasta? Care-ți este meseria? Și de unde vii? Care este țara ta? Și din ce popor ești?» Și el le-a zis: «Eu sunt evreu și mă tem de Yahve Dumnezeul cerurilor care a făcut marea și uscatul». Atunci oamenii s-au înfricoșat foarte tare și i-au zis: «Ce ai făcut?» Pentru că oamenii aceia știau că fugea departe de fața lui Yahve, pentru că el le spusese. Și i-au zis: «Ce să-ți facem, ca să se liniștească marea față de noi?» Pentru că marea se înfuria tot mai mult“.

Profetul i-a îndrumat așa cum se cuvine să o facă un suflet sincer, cum și era el în fond: tot ce am spus deschis și clar, după cum ne îndeamnă cuvântul lui Dumnezeu, este în acord cu aceasta. În pofida defectelor și a îngustimii lui și a importanței oficiale pe care îi plăcea să o aibă, el nu se temea să se încredințeze în mâinile lui Dumnezeu deoarece le-a spus: „Luați-mă și aruncați-mă în mare“. Nu este oare un amestec trist ceea ce se poate vedea chiar într-un credincios adevărat? Este clar că el nu are nici cel mai mic dubiu cu privire la relația lui cu Dumnezeu și nu se-ndoiește nici un pic că, cumva, totul va fi bine cu Iona. Dar el deseori a fost în pericol de a se arăta nerăbdător, încăpățânat și îngâmfat. Iona îl cunoștea suficient de bine pe Dumnezeu pentru ca să știe că El avea să se arate mai bun decât mesajul și avertismentele pe care el le avea de transmis celor dintre națiuni. Nu avea nici o problemă ca Dumnezeu să se arate cât se poate de bun față

de evrei dar nu putea suferi ca amenințările lui să se arate a fi deșarte datorită îndurării divine față de cei dintre națiuni care se vor pocăi.

Iona le-a spus să-l arunce în mare pentru că așa „marea se va liniști față de voi; pentru că știu că din cauza mea a venit asupra voastră furtuna aceasta mare”. Dar marinarii nu aveau inima să facă aceasta, așa că „vâsleau din greu ca să ajungă la uscat și nu puteau, pentru că marea se înfuria tot mai mult împotriva lor”. Și au strigat și ei către Yahve. După cum putem vedea, a avut loc o schimbare remarcabilă deoarece până atunci ei recunoșteau existența lui Dumnezeu numai într-un mod natural deoarece fiecare striga către dumnezeul lui. Aceasta era destul de incoerent, dar ei nu vedeau jalnica nepotrivire a faptului că ei se închinau la dumnezei falși cu toate că recunoșteau existența Dumnezeului cel adevărat. Exact așa era situația lor, dar acum au ajuns să strige către Dumnezeul cel adevărat. Ei au zis că numele lui era Yahve și au fost izbiți de realitatea guvernării Lui în cazul lui Iona. „Și au strigat către Yahve și au zis: O, Yahve, Te rugăm, să nu pierim din cauza vieții omului acestuia și nu pune asupra noastră sânge nevinovat! pentru că Tu, Yahve, ai făcut cum ai vrut”.

Se poate face o remarcă în legătură cu nebunia extremă pe care o manifestă raționalismul judecând aceste nume ale lui Dumnezeu. În zilele noastre, cei mai mulți oameni citiți știu că liber-cugetătorii au încercat să încropească o teorie cum că fiecare din primele cărți ale Bibliei trebuie că a fost scrisă de diferiți autori în epoci diferite deoarece, printre alte fenomene, în două sau mai multe cazuri apar cuvinte înrudite: într-un loc este folosit mai des cuvântul Dumnezeu – „Elohim”, iar în altul numele „Yahve”. Ipoteza lor este că diferența dintre acești termeni, la care ei mai adaugă și alte diferențe de limbaj, s-ar putea datora numai unor autori diferiți. O nebunie superficială și transparentă, ca și cum scriitorii nu și-ar putea schimba stilul în funcție de subiectul tratat și scopul urmărit! Cu cât mai mult Dumnezeu dă exprimări potrivit cu plinătatea și profunzimea Lui! Teoria nu are nici cel mai mic temei. Și profeția lui Iona ne prezintă o dovadă în acest sens. În acest caz nu se pune problema existenței unor scrieri anterioare. În comparație cu cărțile lui Moise, Iona este mult mai târzie. Ei s-au străduit să încropească un caz că, în epoca lui Moise, mai multe scrieri antice au fost cumva compilate și manipulate pentru a scoate în final cărțile lui Moise în forma în care le avem: cam în genul în care Yahve a lovit poporul din cauză că își făcuseră vițelul pe care Aaron li-l făcuse când a „aruncat aurul în foc și a ieșit vițelul acesta”.

Indiferent cum ar fi aceasta, profeția lui Iona respinge nebunia cu pretenții de înțelepciune. Vă rog să suportați faptul că nu pot folosi decât cuvinte dure și clare pentru a vorbi despre ceea ce este atât de lipsit de respect și de revoltător. Nu se cuvine să condamnăm pe cineva pentru ignoranță [N. a.) Ultimele cuvinte ale faimosului Laplace au fost: „Ce que nous connaissons est peu de chose; ce que nous ignorons est immense” (ceea ce cunoaștem este puțin, iar ceea ce nu cunoaștem este imens). Vai! a murit fără a-L cunoaște pe Dumnezeu, fără a avea viața eternă în Hristos. Dar el este un martor bun cu privire la cât de nesatisfăcătoare este cunoștința unuia care a cunoscut atât de mult în comparație cu majoritatea oamenilor, deși nu cunoștea nimic în legătură cu ceea ce are cea mai mare nevoie omul să cunoască.] și cu atât mai puțin se cuvine să acuzăm pe cineva pentru că nu este mai înțelept decât a găsit Dumnezeu cu cale să-i dea să fie. Avem datoria de a folosi cât mai bune puținul pe care ni l-a dat Dumnezeu, dar pe omul care, indiferent cât de dotat intelectual ar fi și cât de mari realizări ar avea, își permite să judece cuvântul scump al lui Dumnezeu spre a submina și a anula, pe cât poate el prin influența lui, autoritatea divină absolută a tot ce a scris Dumnezeu, nu pot decât să îl condamn din tot sufletul și cred că aceasta este cea mai autentică manifestare de iubire chiar față de cei care greșesc. Nu se poate să exagerăm urâciunea păcatului. Fie ca Domnul să ierte pe oricine s-a făcut vinovat de acest păcat, dar nu se cuvine ca noi să iertăm faptul în sine. Poate concepe cineva că Dumnezeu ar dori ca un credincios al Său să ierte păcatul vorbirii împotriva cuvântului Său? Harul îi poate ierta pe cei mai răi păcătoși, dar niciodată nu trebuie să ne permitem să gândim că păcatul nu ar fi extrem de urât de Dumnezeu. A fi cât se poate de sensibil când este vorba despre păcat nu este în nici un caz ceva incompatibil cu a avea cea mai mare milă față de cel care este mașigat și vinovat și merge spre pierzare. Dimpotrivă, este datoria creștinului să urască ceea ce este rău în aceeași măsură ca și să iubească ceea ce este bun. Și aceasta este atât de adevărat încât omul care nu urăște răul nu se poate considera că are iubire adevărată în inima lui pentru ceea ce este bun deoarece întotdeauna, cineva iubește adevărul și binele cu aceeași măsură de forță morală cu care urăște falsitatea și răul. Cât despre atitudinea șovăielnică ce se pretinde a fi dragoste, dar este de fapt indiferență față de bine și rău, aceasta fie că are la origine căutarea propriilor interese fie comoditatea, deci nici o calitate pe care se cuvine să o aibă omul, deoarece în aceasta nu există nici un gând cu privire la îndatoririle față de Dumnezeu. Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să se păzească de o asemenea insensibilitate, deoarece în zilele noastre atmosfera este poluată de aceasta. Puteți fi siguri că într-o asemenea laxitate nu existăm nici un pic de har, ci aceasta este câte se poate de departe de Cel care este testul nostru infailibil.

În necaz, Iona se întoarce spre Dumnezeul cel adevărat. Nici chiar marinarii păgâni nu se mai gândeau la dumnezeii lor falși deoarece simțeau în mod evident că erau în mâna lui Yahve. Prin urmare, au strigat către El și ni se spune că „Și l-au luat pe Iona și l-au aruncat în mare și furia mării a încetat”. Ce scenă! Cât de pătrunși de solemnitatea aceluia moment trebuie să fi fost acei sărmani oameni dintre națiuni! Ni se spune că de atunci înainte s-au temut de Yahve. Mai înainte strigaseră către El, dar acum au ajuns să se teamă de El. Dacă au strigat către El când au fost în pericol, s-au temut de El mai mult după ce pericolul a trecut. Aceasta este drept și așa este realitatea. Chiar dacă este un fenomen destul de înțâlnit, este o grozăvie marcadă cu un om mărturisesc a avea păcatele iertate prin harul Domnului, dar nu se teme de El. Grozav de periculos este când bunătatea lui Dumnezeu ne face să-L respectăm mai puțin și să ne pese mai puțin de voia Lui. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”, dar aceasta nu trebuie să ne împiedice să avem încredere deplină în dragostea Lui. Astfel, marinarii au adus o jertfă lui Yahve și au făcut și jurăminte. „Și Domnul pregătise un pește mare care să-l înghită pe Iona; și Iona a fost în pântecele peștelui trei zile și trei nopți”.

Urmează apoi o foarte mare schimbare. Nu mai este vorba despre un om trimis de Yahve într-o misiune care nu-i plăcea deloc, nici despre efortul lui de a scăpa pentru a nu îndeplini sarcina pe care Dumnezeu i-o dăduse, nici despre modul divin în care a fost tratat el când s-a arătat refractar și a dat cu piciorul în țepuși. Ca un aspect secundar vedem că Yahve este extrem de îndurător față de marinarii dintre națiuni când ei au părăsit deșertăciunile lor și au fost aduși în situația de a se închina singurului Dumnezeu adevărat, Yahve, Domnul cerului și al pământului. Dar acum ni se prezintă modul tainic în care Dumnezeu a lucrat în tăcere în timpul acelor trei zile și trei nopți în care Iona a zăcut în adânc și și-a vărsat cererile înaintea lui Dumnezeu. „Și Iona s-a rugat lui Yahve, Dumnezeul său, din pântecele peștelui și a zis: «Am strigat în strămtorarea mea către Yahve și El mi-a răspuns»”.

În această privință, credinciosul nu poate avea nici o îndoială că Iona este o imagine simbolică a Domnului Isus Hristos când a fost și El „în pântecele locuinței morților” trei zile și trei nopți – Mesia cel crucificat. Dar câte de diferit este El! Iona a avut cea soartă excepțională din cauza păcatului său, din cauza nesupunerii față de Dumnezeu, pe când Hristos a suferit numai pentru alții, și anume pentru păcatele alor Săi. Cu toate acestea, rezultatul a fost asemănător, Domnul Isus Înșuși, fără a avea nici un păcat, fiind respins, însă nu din cauza că nu a făcut voia lui Dumnezeu, ci tocmai pentru că a făcut-o în mod desăvârșit, aducându-Și trupul ca jertfă odată pentru totdeauna. Astfel, Domnul

nostru binecuvântat a fost ascultător până la moarte în loc să fie neascultător, ca primul Adam. Iona a strigat, iar Yahve a auzit. El a simțit din plin poziția în care ajunsese și aceasta a fost bine. Disciplinarea trebuie să fie simțită, dar nu trebuie să ne îndoim de har.

Dar cred că încrederea lui era naturală și nu era amestecată cu frică. Dacă este o imagine simbolică a lui Hristos, el este și o imagine a poporului evreu. El reprezintă destul de bine poporul care a eșuat în mărturia lui prin aceea că L-a prezentat incorect pe Dumnezeu înaintea națiunilor, nu ca fiind o sursă de binecuvântări pentru ei, potrivit promisiunilor făcute lui Avraam, ci mai curând ca un blestem din cauza infidelității lor. Cu toate acestea, după cum Iona a fost păstrat de Dumnezeu în pânțele peștelui cel mare, tot așa sunt păstrați și acum evreii și vor fi scoși pentru a fi o bucurie și pentru a lăuda pe pământ numele Lui, cu toate că în prezent ei sunt fără o țară. Ziua aceea se apropie grăbit. În istoria lui Iona avem un semn în acest sens, iar în Hristos avem temeiul just și mijloacele pentru împlinirea plăcerii lui Yahve spre gloria Lui.

Un principiu al lui Dumnezeu este ca „pe cuvântul a doi sau trei martori să fie întemeiat orice lucru” (2 Corinteni 13.1). Nu am nici o îndoială că acesta este unul dintre motivele pentru care sunt trei zile, atât în cazul lui Iona cât și al lui Hristos sau în alte situații. În cazul Domnului înseamnă o mărturie mai mult decât suficientă despre realitatea morții Lui când a fost respins complet. Așa este și cu Iona. Două ar fi fost îndeajuns, dar trei este mai mult decât suficient, o mărturie incontestabilă. Așa a fost cu Domnul Isus, cu toate că, după socoteala evreiască, trei zile și trei nopți în mormânt înseamnă de fapt toată ziua de sâmbătă, o parte din ziua de vineri, care nu se încheiease și puțin din ziua de duminică, înaintea zorilor zilei. Trebuie să avem mereu în minte că aceasta era socotită după metoda evreiască: o parte dintr-o zi era, în mod obișnuit, socotită ca fiind cele douăzeci și patru de ore. Seara și dimineața sau o parte oarecare dintr-o zi era socotită ca fiind o zi întreagă. După cum știm, Domnul a fost crucificat în după-miezul zilei de vineri; trupul Lui a zăcut în mormânt toată ziua sabatului și El a înviat duminică dimineața foarte devreme. Acea perioadă a fost socotită ca fiind trei zile și trei nopți potrivit uzanțelor biblice, pe care nici un om care se pleacă înaintea scripturii nu le-ar contesta. Acest fapt a fost afirmat printre iudei, care, așa de dispuși cum erau ei pentru a găsi scuze pentru necredința lor, niciodată nu au ridicat obiecțiuni în legătură cu această socoteală. Ignoranța celor dintre națiuni i-a făcut pe unii să călcotească din ostilitate. Evreii au găsit multe pietre de poticnire, dar acest aspect nu este unul dintre ele: ei știu foarte puțin despre lucruri mult mai importante, dar își cunosc mult prea bine Biblia lor pentru a ridica obiecțiuni în egală măsură împotriva scripturilor în ebraică și a celor în limba greacă.

Cuvântul lui Yahve s-a adresat din nou lui Iona. Cât persistă El în bunătatea Lui și cât de zadarnic căuta slujitorul lui să scape! I-a fost dar un nou mesaj, în următorii termeni: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei strigarea pe care ți-o voi spune. Și Iona s-a ridicat și a mers la Ninive după cuvântul lui Yahve”. Și Duhul lui Dumnezeu ne spune: „Și Ninive era o cetate mare înaintea lui Dumnezeu, cât o călătorie de trei zile. Și Iona a început să pătrundă în cetate cale de o zi și a strigat și a zis: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!»” Oamenii au ascultat cuvântul lui. Și vedem aici încă un fel minunat în care Domnul S-a folosit de Iona. El nu S-a limitat numai la a cita partea miraculoasă a istoriei lui Iona ca imagine a respingerii Sale de către Israel și a consecințelor pentru Israel ale acelei respingeri, ci, prin contrast cu pocăința celor din Ninive la predicarea lui Iona, E a scos în evidență înaintea evreilor duhul mândru și împietrit pe care ei îl manifestau în zilele Lui. Astfel, sunt două referiri clar distincte la evenimente din istoria profetului nostru. „Și oamenii din Ninive L-au crezut pe Dumnezeu”. Ei nu au mers atât de departe ca marinarii, dar „L-au crezut pe Dumnezeu”. Au ajuns la o convingere morală că El, cu caracterul Lui moral, era pe drept ofensat de răutatea lor, deoarece ei știau că își conduceau viața după cum le plăcea lor, ceea ce practi înseamnă că trăiau fără Dumnezeu. Se spune că ei „L-au crezut pe Dumnezeu” și „și au vestit un post și s-au îmbrăcat în sac”.

Să fie oare aceasta de natură să indice că această carte ar avea doi autori? Și această parte, ca și cea anterioară, este în cea mai perfectă ordine morală în narațiune și decurge în modul cel mai normal din aceeași minte inspirată. De fapt, numele dat lui Dumnezeu nu ține, ca regulă, de un autor sau altul, ci este în legătură cu ideea pe care autorul vrea să o transmită. Aceasta este valabil pe tot parcursul scripturii, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Scrierile sfinte sunt părți ale aceleiași țesături, dar aceasta nu impune regula că nu pot fi modele diferite în părți diferite ale țesăturii. Nici chiar la oameni nu este întotdeauna necesar să fie totul în aceleași culori monotone. Cât de ciudat este că oameni deșerti se așează în poziția de judecători ai cuvântului ai lui Dumnezeu care nu-l îngăduie nici măcar să facă așa cum îi place Lui cu cuvântul Lui! Sigur că folosirea unor nume diferite este adaptată înțelegerilor diferite din partea oamenilor, un nume fiind expresia generală a firii Sale, celălalt expresia relației speciale în care El S-a revelat poporului Său ales din vechime. Un nume spune despre ce este El, celălalt despre cine este El. Prin urmare, sub călăuzirea Duhului Sfânt, cu siguranță vom găsi că Dumnezeu folosește acești termeni în modul cel mai potrivit. Niciodată folosirea unui cuvânt nu este arbitrară, nici fără a avea un sens special, dar se poate ca noi să nu înțelegem întotdeauna în mod corect sensul. Atât de departe de adevăr este ideea uniformității încât convins sunt că mulți autori ar fi eliminat aceste diferențe de stil. Astfel, dacă ar fi fost doi autori care ar fi prezentat lucruri contrarii, presupun că, ulterior, un editor care ar fi găsit documente cu relații diferite, cel mai probabil ar fi căutat să le asimileze, de exemplu fie ștergând „Yahve” și punând „Dumnezeu”, fie ștergând „Dumnezeu” și punând „Yahve”. Așeza nu ar fi prezentat aceste diferențe și ar fi fost foarte firesc dacă mai mulți editori ar fi lucrat cu relicve spre a le aduce la o formă destul de armonioasă pentru a le transmite mai departe.

Mă voi strădui să ilustrez adevărul printr-o imagine familiară. Un artist înțelept nu ar reprezenta-o pe regină la deschiderea unei sesiuni a Camerelor Parlamentului în același fel ca și la trecerea în revistă a trupelor la Aldershot. Cine nu ar înțelege motivele diferențelor de reprezentare în cele două scene pictate de același artist ar arăta numai că nu înțelege deloc ce se potrivește în fiecare situație. Într-o situație ar fi un cal sau o trăsură, iar în alta un tron. Căii nu s-ar potrivi în Camera Lorzilor, după cum tronul nu s-ar potrivi în tabăra militară. Oricine poate înțelege că, în asemenea situații, mediile diferite nu sunt neapărat în legătură cu un artist sau altul, fie ei mai mulți sau mai puțini artiști, ci diferențele de reprezentare țin de relații.

Nici chiar în viața noastră de zi cu zi nu ne adresăm întotdeauna aceleiași persoane în același fel. Să presupunem că, în cazul unui judecător și al unui avocat care este fiul acelui judecător, că unul i se adresează celuiilalt în tribunal. Credeți că avocatul ar uita de tribunal până într-atât încât să-l numească tată pe judecător atunci când se adresează juriului sau chiar judecătorului? Sau credeți că, atunci când este în intimitatea casei cu tatăl său s-ar adresa judecătorului „onorabile judecător”, așa cum el și toți ceilalți i s-ar adresa la tribunal?

Mie îmi este limpede că obiecțiuni de acest gen sunt numai din cauza unei uimitoare lipse de discernământ, dar nu aş acuza pe nimeni de aceasta dacă acea persoană nu ar pretinde să dea învățătură făcând eforturi pentru a dezonora cuvântul lui Dumnezeu și a face rău omului, dacă nu chiar a-l duce la pierzare. Dacă cineva nu poate avea o judecată sănătoasă și sfântă în asemenea chestiuni, acea persoană are de pierdut, dar o asemenea persoană nu este îndreptățită să-și facă publice roadele ignoranței sale în domeniul scripturii prezentându-le ca fiind

ceva nou, profund și important, fără ca ideile lui să fie cernute și prezentate în lumină, mai ales atunci când există tendința, dacă nu cumva chiar obiectivul de a denatura caracterul scripturii divine. Chiar dacă asemenea eforturi se sprijină pe o învățătură autentică, ceea ce rareori se întâmplă, nu cred că un creștin se cuvine să încheie un armistițiu nici măcar pentru o oră.

Aflăm că oamenii din Ninive L-au crezut pe Dumnezeu și, prin urmare, au luat poziția de vinovați prin pocăința lor înaintea lui Dumnezeu. Când regele a aflat despre această chestiune „el s-a ridicat de pe tronul lui și și-a scos mantia de pe el și s-a acoperit cu sac și s-a așezat în cenușă. Și a făcut să se audă și să se vestească în Ninive, prin hotărârea împăratului și a mai marilor săi, zicând: «Nici un om, nici animal, din cireadă sau din turmă, să nu guste nimic, nici să nu pască, nici să nu bea apă; ci și om și animal să se acopere cu sac și să strige tare către Dumnezeu»”. Aici smerirea este urmată cu toată strictețea, dacă nu chiar cumva într-un mod unic. „Cine știe dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și Îi va părea rău și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale, ca să nu pierim?” Nu au trebuit să aștepte mult timp până să primească un răspuns al îndurării. „Și Dumnezeu a văzut faptele lor, că s-au întors de la calea lor cea rea; și Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a făcut.”

„Și aceasta nu i-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat”. Deci Iona a rămas același om, lucru dovedit când este testat în profunzime. Ni se poate părea extraordinar că mai poate fi așa după modul excepțional în care a lucrat Dumnezeu cu el, dar îndurarea arătată a fost ceva insuportabil pentru cel al cărui mesaj a făcut ca Ninive să se îmbrace în sac. Avertismentul pe care îl dăduse fusese categoric și el nu putea suferi vreo atenuare deoarece așa ceva ar fi știrbit prestigiul lui. Acel sentiment era mult prea adânc înrădăcinat în firea lui ca să poată fi schimbat nici chiar de măsurile disciplinare prin care trecuse. Nici o experiență nu poate corecta răul unei gândiri carnale. Atât de fără speranță este încât nimic altceva decât moartea și învierea împreună cu Hristos, căpătate prin credință și ținute în dependență de El nu o pot schimba. Faptul că a fost înghițit de un pește mare și că a ieșit apoi de acolo a fost, fără-ndoială, folosit spre bine, dar nimic de acest gen nu a putut fi îndeajuns pentru a îndeplini cerințele. Trăim numai prin dependența de Dumnezeu în prezent și nimic nu este mai dăunător pentru suflet decât încercarea de a trăi numai pe baza lucrurilor din trecut, și cu atât mai rău este când cineva se întoarce la gândurile și sentimentele din trecut.

Iona practic a dat la o parte rodul disciplinei solemne pentru sufletul său, acela pentru care trecuse prin adâncul mării. Dar Dumnezeu era același și avea mijloacele Lui pentru a-l corecta pe Iona. El „s-a rugat lui Yahve”. Și aici avem limbajul cel mai adecvat. Profetul nu se limitează la a se replea pe poziția de om înaintea lui Dumnezeu, ci Îi vorbește ca unul care Îl cunoștea într-un mod special, potrivit legământului lui Yahve care îi este cunoscut evreului. El a spus: „O, Yahve, nu era acesta cuvântul meu, când eram încă în țara mea? De aceea am căutat să fug la Tarsis, pentru că știam că ești un Dumnezeu milos și îndurător, încet la mânie și de o mare bunătate și Te întorci de la rău”. De aceasta se temea în taină a profetul: de îndurarea lui Dumnezeu! „Și acum, Yhave, Te rog, ia-mi viața, pentru că este mai bine pentru mine să mor decât să trăiesc”. Nu putea suporta să mai trăiască dacă nu se împlinea întocmai cuvântul lui. Dorea mai curând să vadă acel cuvânt împlinindu-se exact prin exterminarea tuturor ninivitenilor decât să pară a fi zadarnic. Cât de mândră, egoistă și nimicitoare este inima nerăbdătoare chiar a unui om evlavios! Și cât de frumos este să vedem aceasta la apostolul Pavel, la care m-am referit la început! Fiind om cu aceleași patimi ca și Iona și ca și noi, totuși el prezintă răbdarea ca fiind cel mai important semn al unui apostol. El le spune corintenilor nerecunoscători că toate semnele unui apostol se puteau vedea la el, dar care este oare acel semn despre care afirmă el că este primul mare semn al apostolatului său? Nu limbile, nici miracolele. Puteți fi siguri că răbdarea este mai bună decât asemenea puteri și Dumnezeu a lucrat răbdarea sub toate formele ei în inima acelui om binecuvântat. Dar nu mi s-ar părea că Pavel ar fi fost un om răbdător prin ceea ce era el în felul lui natural. Nu ni s-ar părea oare mai curând că avea sentimente aprinse și că ajungea rapid la concluzii și că era ferm în a-și păstra poziția odată ce și-a format o opinie? Dar, cu toate că avea o minte potrivită pentru a cerceta profunzimile și diferitele puncte de vedere asupra oricărui lucru îi ieșea înainte, cunoaștem că el era profund evreu – „evreu din evrei,” cum spunea el însuși, căruia îi era foarte dragă nația lui. În același timp el era un om foarte energic în punerea în practică a oricărei conștiințe și inima lui considera a fi după voia lui Dumnezeu. Așa fusese el și în zilele de dinainte de a se fi convertit și, cu siguranță, nu a fost în mai mică măsură după ce a fost frânt prin har și după ce a fost umplut de iubirea care se revărsa pe toate căile din inima lui cea mare. Dar răbdarea este calitatea permanentă care constituie marca apostolatului lui Pavel, după cum îi îndeamnă el pe corintenii sceptici să creadă, aceasta fiind spre binele sfinților. Mă îndoiesc că ar putea să existe un alt semn mai mare al puterii spirituale. Va veni o zi din care puterea nu se va arăta în răbdare, dar acum cel mai adevărat semn a puterii morale este capacitatea de a suporta. În această privință Iona a eșuat complet. El a cunoscut minuni ale puterii divine și ale îndurării manifestate față de el însuși, dar nimic nu este asemenea crucii și învierii, după cum a aflat apostolul Pavel. Unii pot gândi că aceasta este o exprimare extrem de neobișnuită a inimilor noastre, așa de rele cum sunt ele, când pentru cineva propria lui reputație este chiar mai importantă decât binele și chiar viața populației unui oraș mare și că puțini dintre noi ar fi înclinați să aibă sentimente atât de dure. Cu toate acestea, carnea nu este deloc demnă de încredere și eu este pe atât de crud pe cât este de meschin când i se îngăduie să se manifeste. Aceasta le poate părea unora a fi o grozăvie extremă, dar oare nu este chiar așa? Omul este tot omul dintâi și este gata să se manifeste la fel și în creștin dacă prin credință nu este ținut în moarte.

„Și Yahve a zis: «Bine faci tu că te mâni?»” Ce răbdare admirabilă. „Și Iona a ieșit din cetate și s-a așezat spre răsăritul cetății. Și acolo și-a făcut o colibă și stătea la umbră în ea, până va vedea ce se va întâmpla cu cetatea”. Și profetul a stat acolo rece așteptând, cu dramul de mângâiere pe care l-a mai putut găsi în sine, pentru a vedea dacă Dumnezeu avea să nimicească atunci și acolo pe aceia pe care el, Iona, îi consacrase nimicirii. Vedem apoi modul minunat în care Yahve a corectat acea răutate. „Yahve Dumnezeu a pregătit o plantă”. Nu este folosit numai cuvântul Dumnezeu, nici numai numele Yahve, ci este o îmbinare a ceea ce exprimă firea Lui cu relația cea deosebită. Acesta pare a fi motivul pentru care este folosită expresia „Yahve Dumnezeu”. Deci, „Yahve Dumnezeu a pregătit o plantă și a făcut-o să crească peste Iona, ca să-i fie ca umbră deasupra capului său, ca să-l scape de întristarea lui. Și Iona s-a bucurat de acea plantă cu mare bucurie”. În calitate de Dumnezeu, El a pregătit o plantă, dar, ca Yahve Dumnezeu, el a pregătit acea plantă spre a fi o mângâiere pentru slujitorul Său, Iona. „Dar Dumnezeu a pregătit un vierme”. De observat aici schimbarea: acum nu mai este folosită expresia „Yahve Dumnezeu”, ci Elohim – autorul creației. „Dar Dumnezeu a pregătit un vierme la revărsatul zorilor în ziua următoare și a lovit planta și ea s-a uscat. Și a fost așa: când a răsărit soarele, Dumnezeu a pregătit un vânt arzător peste capul lui Iona și el a leșinat; și cerea pentru sine să moară și zicea: «Mai bine este pentru mine să mor decât să trăiesc!»” Nerăbdarea este cu adevărat întotdeauna în legătură cu preocuparea cu sine. Ceea ce provoacă întotdeauna cel mai mult firea omenească este o rană de acest gen. Cauza nu este niciodată Dumnezeu, nici încercarea prin care Dumnezeu scoate în evidență nerăbdarea, ci eul este cauza care se dezvăluie oricând analizăm ceea ce ni se pare a fi o deficiență la El. Gândești cumva că Dumnezeu nu are înaintea ochilor Săi orice lucru și orice persoană? Uiți cumva că Dumnezeu măsoară necazurile, încercările și durerile pe care le suferă cineva pe pământ? Sigur că El este preocupat în mod activ de fiecare și de toți. Prin urmare, numai când pierdem din vedere acest fapt nerăbdarea firii noastre izbucnește violent, dar ea este cu siguranță dispusă să izbucnească oricând. Așa s-a întâmplat cu profetul contrariat. „Și Dumnezeu i-a zis lui Iona: «Bine faci tu că te mâni din cauza plantei?» Și el a zis: «Bine fac eu că mă mâni, până la moarte!»

Și Yahve a zis: «Ție ți-a fost milă de planta pentru care n-ai muncit, nici n-ai făcut-o să crească; ea într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Eu nu trebuia să Mă îndur de Ninive, cetatea cea mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu știu să deosebească dreapta lor de stânga lor, și multe vite?»“ Ai fi vrut ca planta să fie cruțată, dar ce este acea plantă în comparație cu Ninive? Tu ai prețuit umbra ei efemeră, dar ce este oare în ochii mei acea cetate mare cu zecile de mii de prunci care nu știu să deosebească dreapta de stânga? Da, și Dumnezeu se gândește și la vite și are sentimente în legătură cu ele. Ce semn mai clar al măreției decât acela că El este capabil să se preocupe cu ceea ce noi considerăm a fi prea mărunț alături de ceea ce nouă ne pare a fi imens? Așa este Dumnezeul nostru: El nu disprețuiește pe nimeni. Exact așa este Dumnezeu, pe care Iona îl cunoștea atât de puțin și despre care nu voia să învețe mai mult. Nu poate exista nici o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu dacă firea cu nerăbdarea ei nu a fost zdrobită, cu mândria inimii și încrederea în sine. Și așa este și drept să fie. Nu prea este nici un câștig să ai multe cunoștințe despre Dumnezeu dacă acestea nu au, în același timp, un profund efect moral asupra sufletului. Indiferent cum ar fi, Dumnezeu vrea ca acestea două împreună să fie în noi.

Cât de minunat de complete sunt căile și lucrările Lui! Cel care a pregătit peștele a pregătit și planta și viermele și vântul fierbinte de la răsărit. Toate lucrurile slujesc nu numai puterii Sale ci și scopurilor harului Său. Caracteristic profetului nostru, ca și întregii scripturi, este că spune lucrurile exact așa cum au fost, toate fiind în mâna lui Dumnezeu, atât cele mai mici lucruri cât și cele mai mari, și aceasta nu este spre lauda lui, ci spre lauda îndurării care este cu mult mai înaltă decât orice gânduri ale omului. Și această relatare este printre profeții evrei, scrisă în limba ebraică de unul care era cât se poate de israelit ca sentimente și a făcut ceea ce era necesar pentru a-i avertiza pe cei care aveau să-l ia pe Israel în robie, având certitudinea că Dumnezeu urma să se pocăiască de judecata cu care îi amenințase dacă, prin har, ei se pocăiau de căile lor care erau împotriva Lui. Aceasta a dovedit el după ce a fost scos din mormântul mării și și-a îndeplinit misiunea, ca o imagine a Celui înviat dintre morți, care este mult mai mare atât prin harul arătat națiunilor cât și prin gloria persoanei Sale și perfecțiunea ascultării în care a umblat făcând numai voia Tatălui. Dar Dumnezeu este pe atât de înțelept pe cât este de bun, iar tristețea profetului față de pieirea plantei [N. tr.) în original: palma christi] este folosită pentru a-l muștra pentru duhul lui aspru și pentru ca el, chiar cu gura lui, să-L îndreptățească pe Dumnezeu pentru îndurarea pe care a arătat-o oamenilor din Ninive. Încă o dată, „din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă“ (v. Jud. 14) și din cel slab, ca și din cel tare a ieșit dulceață.

Așa este cartea lui Iona și nu pot să nu mă gândesc că în Biblie nu prea se găsește o carte mai plină de învățăminte cu privire la modul în care Dumnezeu lucrează în dispensațiuni față de om și față de creație.

clickbible.org